

EL MITE I EL LLENGUATGE RELIGIÓS

a) Cal desmitologitzar el llenguatge religiós.

El mite té un sentit directe, primari, literal, que ha de ser depassat perquè remet a un altre sentit més profund. L'home religiós té el perill de quedar-se enganxat a la literalitat del llenguatge religiós.

Desmitologitzar és negar que el mite sigui *logia*, ciència, saber, coneixement. Això va contra tot literalisme, tradicionalisme o fonamentalisme.

El llenguatge religiós no seria vàlid si l'home creient no el fes remetre més lluny del que diu literalment. L'home materialista té tendència a quedar-se enganxat a la literalitat del text o a idolatrar la imatge. Llavors fa de Déu un objecte conegut i fa de tot allò que hauria de ser índex, fletxa o trampolí, el terme. Diu un proverbi xinès: *Quan el dit assenyala la lluna, l'imbècil mira el dit.*

Si no es té un sentit crític ens la persona pot quedar amb una imatge de Déu feta segons els seus paràmetres i la seva mesura. L'ateisme té raó quan descobreix la falsedat de l'ídol: un Déu jutge, refugi, consolador, legislador, que pren la llibertat de la persona, que soluciona els seus problemes, que complementa les seves mancances.

b) I no simplement desmistificar.

Si ens cal destrossar la literalitat del text no és perquè el símbol amagui quelcom *per sota* (ignorància, sofriment, debilitat) sinó perquè indica molt més del que diu.

Hi ha certes actituds (com un cert tipus d'ateisme) que només veu *per sota* la literalitat del llenguatge religiós, i no veu allò que hi ha *per sobre* de l'home, que es manifesta en el símbol i en l'home mateix.

Déu és més que jutge, savi, o creador. Déu es més que una persona. La seva Paraula no ens ve directament sinó en paraules humanes o dites i escrites per homes.

És lògic (possible als ulls de la raó, coherent) afirmar l'existència de Déu, no a partir del sofriment, la ignorància, la impotència, sinó a partir de l'experiència de Jesús (que vol dir amor i llibertat).

Si som capaços d'estimar, de crear, de ser lliures, si podem relativitzar tot allò que és relatiu i no enganxar-nos a allò finit, és perquè rebem de Déu la força de fer-ho. Això no és ni l'ateisme autosuficient, ni l'ateisme nihilista. L'ambigüitat del llenguatge religiós queda superada per la imitació o seguiment de Jesús de Natzaret.

c) Però sense desmititzar.

El mite només és un mitjà, però és imprescindible. No hi ha llenguatge adequat per parlar de Déu. Només ho podem fer a través del llenguatge simbòlic. I no podem dir res, perquè la fe vol manifestar precisament allò que no és obvi.

Déu no és creador com nosaltres, però l'hem d'anomenar creador per expressar que d'Ell rebem la força per a crear.

Déu no és bo i savi com una persona, però predicar atributs de Déu és vàlid, encara que no expressin un objecte conegut. I quan la fe ha trobat una fórmula, val per sempre (contra el relativisme i el modernisme).